

“ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน: การศึกษาหน้าที่และความหมาย /ta – ko:n/ IN CONTEMPORARY THAI: A STUDY OF FUNCTION AND MEANING

ยุธิดา โฉสูงเนิน^{1*} และ เสาวรส มนต์วิเศษ²
Yuthida Chosungnoen^{1*} and Saowarose Monwiset²

มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ 6 ถ.ราชมรรคาใน ต.พระปฐมเจดีย์ อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 ประเทศไทย^{1,2}
Silpakom University, Sanam Chandra Palace Campus, 6, Rajamankha Nai Rd., Phra Pathom Chedi Sub-district, Muang District,
Nakhon Pathom Province 73000 Thailand^{1,2}

*Corresponding author E-mail: Yuthida.cho@gmail.com

(Received: 12 Jun, 2023; Revised: 27 Oct, 2023; Accepted: 31 Oct, 2023)

บทคัดย่อ

ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด จึงเอื้อให้คำหลายคำมีหน้าที่หรือความหมายเพิ่มขึ้นตามพัฒนาการการใช้ภาษาในแต่ละช่วงเวลา ปัจจุบันการติดต่อสื่อสารในสังคมไทยเปิดกว้างมากขึ้น ผู้ใช้ภาษาสามารถเลือกใช้คำที่จะสื่อสารได้อย่างอิสระ ส่งผลให้คำในภาษาไทยหลายคำมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ระหว่างหน้าที่และความหมายเดิมกับหน้าที่และความหมายใหม่ คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยเป็นคำยอदनยมคำหนึ่งในกลุ่มผู้ใช้ภาษาที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านหน้าที่และความหมายของคำอยู่ในบริเวณทับซ้อน

บทความวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือค้นหาของ <https://www.google.co.th> ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2565 ถึงวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2566 ได้ข้อมูลที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” ในข้อความภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ จำนวน 153 ข้อความ จำแนกข้อมูลตามรูปภาพที่ปรากฏได้ 2 รูปแบบ คือ ข้อความที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” จำนวน 66 ข้อความ และข้อความที่ปรากฏคำว่า “แบบตะโกน” จำนวน 87 ข้อความ ผลการศึกษาพบหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” จำแนกเป็น 2 หมวดคำ ได้แก่ 1) หมวดคำกริยา ทำหน้าที่แสดงการกระทำหรืออาการของผู้กระทำกริยา จำนวน 59 ข้อความ และ 2) หมวดคำกริยาวิเศษณ์ ทำหน้าที่ขยายกริยาหลักในประโยค จำนวน 94 ข้อความ ผลการศึกษาด้านความหมายของคำว่า “ตะโกน” พบว่ามี 2 ความหมาย ได้แก่ 1) ความหมายเดิมซึ่งเป็นความหมายประจำคำ หมายถึง ‘ออกเสียงดังกว่าปรกติเพื่อให้ได้ยิน’ และ 2) ความหมายใหม่ที่ขยายกว้างขึ้นแต่ยังเชื่อมโยงกับความหมายเดิม หมายถึง ‘การขยายรายละเอียด หรือถ่ายทอดลักษณะ ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในปริมาณที่มากกว่าปกติ เพื่อแสดงให้เห็นภาพตามอย่างชัดเจน หรือเห็นภาพแล้วแต่ต้องการเน้นความพิเศษเพิ่มขึ้น’

คำสำคัญ: ตะโกน, หน้าที่ของคำ, ความหมายของคำ, ภาษาไทยปัจจุบัน

¹ นักศึกษาหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์

² อาจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์

ABSTRACT

The Thai language is an isolating language that allows many words to have more functions or meanings according to the development of language use in each period. Thailand nowadays is an open communication society. Language users can freely choose words to communicate. That influenced many Thai vocabularies to change their original functions and meanings to new functions and meanings. The functions and meanings of the word /ta-ko:n/ in Thai, a popular vocabulary among language users, have changed the overlap between old and new.

This qualitative research article aims to analyze the function and meaning of the word /ta – ko:n/ that appears in Contemporary Thai. The data collected appears as the word /ta – ko:n/ in current Thai text on social media between 1/1/2022 and 1/3/2023. By using a search engine <https://www.google.co.th>. The total of data collected that appears in the word /ta – ko:n/ in current Thai text on social media is 153 texts and were classified according to the language that appeared into two forms: 66 texts containing the word /ta – ko:n/ and 87 texts containing the word /bɛ:b – ta – ko:n/. The results revealed that the word /ta – ko:n/ is classified into two-word classes: 1) a verb has a function to express action or the symptom of the doer, totaling 59 texts 2) an adverb has a function to serve as a modifier for the main verb in sentences, totaling 94 texts. The results of the research in terms of the meaning of the word /ta – ko:n/ classified into two meanings: 1) the original meaning, which is the lexical meaning, that is 'utter louder than usual to be heard' and 2) The new meaning is an extension but still close to the original meaning, that is 'expanding details or convey characteristics or consciousness of something in greater quantities than normal to show the image clearly or emphasize more special of something'.

KEYWORDS: /ta – ko:n/, Function of Word, Meaning of Word, Contemporary Thai

บทนำ

ภาษาไทยจัดอยู่ในกลุ่มภาษาคำโดด คำหนึ่งคำที่ปรากฏใช้ในภาษาไทย มีหน้าที่และความหมายได้มากกว่าหนึ่ง โดยที่ไม่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ (Jarattjarungkiat, 2015, p. 137) ด้วยธรรมชาติของคำในภาษาไทยที่เป็นคำโดด ทำให้คำหลายคำเกิดการเปลี่ยนแปลงไปเป็นคำหลายหน้าที่หรือคำหลายความหมาย รวมไปถึงกลายเป็นคำไวยากรณ์ตามพัฒนาการการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาในแต่ละช่วงเวลา สอดคล้องกับที่ โพทยา มีสัตย์ (Meesat, 1997) กล่าวว่า การเป็นคำโดดในภาษาไทยถือเป็นลักษณะหนึ่งที่เกี่ยวข้องการทำให้คำคำหนึ่งเปลี่ยนไปเป็นคำไวยากรณ์ที่สามารถเพิ่มหรือเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของคำในประโยค จึงทำให้เกิดการเลือกใช้คำที่มีอยู่ก่อนมาขยายหน้าที่หรือความหมายให้เข้ากับบริบทการสื่อสารมากกว่าการสร้างคำขึ้นมาใหม่

สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของคำในภาษาไทย นอกจากจะเนื่องมาจากลักษณะของคำที่อยู่ในกลุ่มภาษาคำโดดแล้ว การแลกเปลี่ยนสื่อสารระหว่างคนหลากหลายกลุ่มที่เปิดกว้างมากยิ่งขึ้นในบริบทสังคมไทยปัจจุบันก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องการทำให้คำคำหนึ่งมีหน้าที่หรือความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม สุมาลี พลขุนทรัพย์ และอิศเรศ ดลเพ็ญ (Phonkhunsap and Dolphen, 2020) กล่าวว่า รูปแบบการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เป็นการสะท้อนให้เห็นลักษณะหรือความต้องการใช้ภาษาอย่างแท้จริง ความต้องการใช้คำในการพูดหรือสื่อสาร ทำให้มีการใช้คำในตำแหน่งหน้าที่และความหมายที่ต่างไปจากเดิม โดยเฉพาะการเลือกใช้คำในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งเป็นอีกหนึ่งช่องทางสื่อสารที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน นอกเหนือจากการสนทนาแบบเผชิญหน้า ความแตกต่างของการสื่อสารระหว่างพื้นที่จริงกับพื้นที่เสมือนจริง และความต้องการของผู้ใช้ภาษาที่ต้องการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกหรือน้ำเสียง ให้มีน้ำหนักที่ใกล้เคียงกันในบางบริบท เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้คำที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านหน้าที่หรือความหมายของคำ เพื่อให้สอดคล้องตามบริบทหรือสถานการณ์การสนทนาระหว่างผู้ร่วมสื่อสารในปัจจุบัน

การเปลี่ยนแปลงไปเป็นคำหลายหน้าที่หรือคำหลายความหมายมีความสอดคล้องกับการกลายเป็นคำไวยากรณ์ คำที่เกิดการเปลี่ยนแปลงมักจะเป็นคำเนื้อหาซึ่งเป็นคำที่มีความหมายประจำคำ และคำที่มีความเป็นไวยากรณ์น้อย (Jarattjarungkiat, 2015, p. 141) ดังที่จะเห็นได้จากงานวิจัยที่มีการศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ เช่น งานของนพวรรณ เมืองแก้ว และวิภาส โปธิแพทย์ (Muangkaew and Pothipath, 2013) ที่ศึกษาที่มาของคำแสดงการขอร้อง “กรุณา” และ “หน่อย” ในภาษาไทย งานของกรชนก นันทกนก และเบญจวรรณ สุวัฒน์ (Nanthakanok and Sukwat, 2019) ที่ศึกษาหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำว่า “ค่อย” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทย งานของกนกวรรณ วาริเขตต์ และวิภาส โปธิแพทย์ (Wareeket and Pothipath, 2013) ศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำนาม “ผม” งานของสุรีเนตร จรัสจรวงเกียรติ (Jarattjarungkiat, 2017) ศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า “ยัง” จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการกลายเป็นคำไวยากรณ์พบว่า จะศึกษาเกณฑ์การจำแนกหมวดคำ ปัจจัยและกระบวนการที่กลายเป็นคำไวยากรณ์ มีทั้งรูปแบบที่ศึกษาเฉพาะสมัย และศึกษาในเชิงประวัติหรือข้ามสมัยเพื่อเห็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงของคำ ด้านงานวิจัยที่ศึกษาคำหลายหน้าที่หรือคำหลายความหมาย เช่น งานของรุ่งทิพย์ รัตนภาณุศร (Rattanaphanusorn, 2006) ศึกษาการขยายความหมายของคำกริยาแสดงการรับรู้ด้วยตาในภาษาไทย งานของโสเมรวี สมเพชร (Sompheth, 2020) ศึกษาการขยายความหมายของคำว่า “กัด” ในภาษาไทย งานของพิมพา บำรุงสุข (Bumroongsook, 1972) ศึกษาคำหลายหน้าที่ในภาษาไทย งานของสิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ (Ongwuttiwat, 2008) ศึกษาคำว่า “ที่” ในด้านคำหลายหน้าที่ในภาษาไทย ปัจจุบัน จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคำหลายหน้าที่ ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยที่ผ่านมา จะศึกษาการจำแนกหน้าที่ด้วยเกณฑ์ความหมาย ตำแหน่ง และหน้าที่ที่ปรากฏในโครงสร้าง ไยยากรณ์ ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับคำหลายความหมายจะศึกษาตามแนววรรคศาสตร์ปริชาน

การสำรวจคำและวลีที่ติดบนสื่อสังคมออนไลน์ในแต่ละปี สะท้อนให้เห็นลักษณะการเลือกใช้คำที่ผู้ใช้ภาษาจะนำคำมาขยายหน้าที่หรือความหมายให้สอดคล้องกับความต้องการในการสื่อสารและกลายเป็นความนิยมขึ้นมา ช่วงเวลาหนึ่ง ในปี พ.ศ. 2565 ที่ผ่านมา ไวซ์ไซท์ (ประเทศไทย) ผู้ให้บริการด้านการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลบนสื่อสังคมออนไลน์ในประเทศไทย ได้มีการรวบรวมคำและวลีจากทุกช่องทางการสื่อสารบนสื่อสังคมออนไลน์เพื่อจัดอันดับ 15 คำ ที่ได้รับความนิยมสูงสุด เช่น ตัวแม่ แม่ะวิ ซ้อตฟิล ลูซิด เพื่อน ไวซ์ไซท์ (Wiseght, 2022) คำว่า “ตะโกน” เป็น 1 ใน 15 คำ และวลีที่ได้รับความนิยมสูงสุด ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า คำว่า “ตะโกน” ทั้งที่ปรากฏในรูปคำโดด และปรากฏรวมในวลี “แบบตะโกน” มีหน้าที่และความหมายเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ จากเดิม “ตะโกน” เป็นคำกริยาบอกอาการของผู้กระทำกริยาที่เปล่งเสียงดังกว่าปกติ ได้มีการขยายหน้าที่และความหมายของ “ตะโกน” ไปเป็นคำที่ใช้ขยายรายละเอียดของสภาพ อารมณ์ความรู้สึกของบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่แสดงออกเหมือนกับสิ่งเหล่านั้นเปล่งเสียงได้ ดังตัวอย่าง

- (1) “คนดัง” **ตะโกน**เรียก “พีแฉัด” ล้นราชมั่ง!
(TNN Online, 2022)

จากตัวอย่างที่ 1 คำว่า “ตะโกน” ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักของประโยค ปรากฏในตำแหน่งหลังคำนาม “คนดัง” ซึ่งเป็นผู้กระทำกริยา ความหมายของตะโกนในตัวอย่างที่ 1 จึงหมายถึงการออกเสียงดังกว่าปกติเพื่อให้ได้ยิน นอกจากนี้คำว่า “ตะโกน” ยังทำหน้าที่ขยายคำกริยาอื่นที่เป็นกริยาหลักของประโยค รวมถึงการขยายความนั้นเป็นการขยายความหมายที่เน้นการปกป้องสภาพหรืออารมณ์ความรู้สึกของบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้รับรู้ได้อย่างชัดเจน ดังตัวอย่าง

- (2) วันนี้นายหล่อแบบ**ตะโกน**เลย
(Motive Influence, 2022)

จากตัวอย่างที่ 2 คำว่า “ตะโกน” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “หล่อ” ซึ่งเป็นกริยาหลักของประโยค ปรากฏในตำแหน่งหลังคำกริยาหลักที่แสดงสภาพของผู้กระทำกริยา ความหมายของตะโกนในตัวอย่างที่ 2 แสดงให้เห็นปริมาณของกริยาหลักที่มีจำนวนมาก คล้ายลักษณะของสิ่งที่เห็นสามารถเปล่งเสียงดังออกมาจนรับรู้ได้

ตัวอย่างข้างต้นผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า คำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านตำแหน่งและหน้าที่โดยไม่ได้เปลี่ยนแปลงรูปคำ นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายโดยมีความหมายเพิ่มขึ้น ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ยังอยู่ในบริเวณทับซ้อนระหว่างหน้าที่และความหมายเดิมกับหน้าที่และความหมายใหม่ ส่วนการใช้ขึ้นอยู่กับบริบทของการใช้ภาษาและบริบทในการสื่อสาร การเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาหน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ว่ามีหน้าที่และความหมายที่เพิ่มขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางศึกษาการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายที่เกิดขึ้นกับการใช้คำในภาษาไทยปัจจุบัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดโครงสร้างของภาษาไทยที่วิเคราะห์ตามแนวภาษาศาสตร์โครงสร้าง (Structural Grammar) ของ วิจิตรนธ์ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ในการจำแนกหมวดคำ โดยใช้ “ตำแหน่ง” เป็นเกณฑ์ในการจำแนกหมวดคำ ซึ่งตำแหน่งของคำแต่ละคำที่เรียงกันอยู่ในประโยคมีตำแหน่งเกี่ยวข้องกันในแง่ที่อยู่หน้า หรือหลังคำชนิดใดชนิดหนึ่ง เมื่อสังเกตตำแหน่งการปรากฏของคำในประโยคที่มากพอสมควรแล้ว จึงนำคำเหล่านั้นมาสร้างกรอบประโยคทดสอบ เพื่อเป็นหลักในการจำแนกคำต่าง ๆ ออกเป็นหมวดคำ โดยยึดการปรากฏในตำแหน่งเดิม และในตำแหน่งเดียวกันจัดจำแนกเป็นหมวดเดียวกัน (Panupong, 2000, p.51) จากการวิเคราะห์คำในภาษาไทยตามกรอบประโยคทดสอบจำแนกคำได้ทั้งหมด

26) หมวด ดังนี้ 1) หมวดคำนาม 2) หมวดคำกริยาอาการกรรม 3) หมวดคำกริยาอาการกรรม 4) หมวดคำกริยาอาการกรรม 5) หมวดคำคุณศัพท์ หรือ คำกริยาอาการกรรมย่อย 6) หมวดคำช่วยหน้ากริยา 7) หมวดคำช่วยหลังกริยา 8) หมวดคำปฏิเสธ 9) หมวดคำหน้ากริยา 10) หมวดคำหลังกริยา 11) หมวดคำลงท้าย 12) หมวดคำกริยาวิเศษณ์ 13) หมวดคำพิเศษ 14) หมวดคำสรรพนาม 15) หมวดคำลักษณนาม 16) หมวดคำจำนวนนับ 17) หมวดคำลำดับที่ 18) หมวดคำหน้าจำนวน 19) หมวดคำหลังจำนวน 20) หมวดคำบอกกำหนดเสียงตรีและเสียงจัตวา 21) หมวดคำบอกกำหนดเสียงโท 22) หมวดคำบอกเวลาตามลำพังได้ 23) หมวดคำบอกเวลาตามลำพังไม่ได้ 24) หมวดคำบุพบท 25) หมวดคำเชื่อมนาม 26) หมวดคำเชื่อมอนุพจน์

ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดการจำแนกหมวดคำของนวรรธมน พันธุ์เมธา (Phanthumetha, 2015) ซึ่งเสนอความคิดว่าควรใช้ความหมายเป็นเกณฑ์จำแนกคำ แต่ด้วยข้อจำกัดของการจำแนกด้วยความหมายที่มีความละเอียดและซับซ้อน จึงใช้หน้าที่ในการสื่อสารเป็นเกณฑ์จำแนกคำเป็นหมวดใหญ่ และจำแนกคำเป็นประเภทย่อยตามเกณฑ์ความหมายต่อไป (Phanthumetha, 2015, pp. 3-4) หมวดคำที่แบ่งตามเกณฑ์หน้าที่ในการสื่อสาร ประกอบด้วย 6 หมวด ดังนี้

1) **คำเรียก-ร้อง** ได้แก่ คำเรียกขาน คำอุทาน 2) **คำหลัก** ได้แก่ คำนาม คำกริยา 3) **คำแทน** ได้แก่ คำบอกบุรุษ คำชี้เฉพาะ คำไม่ชี้เฉพาะ คำบอกจำนวน คำบอกการแยก คำบอกผู้ทำร่วม 4) **คำขยาย** ได้แก่ คำที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา คำที่ขยายคำนาม คำที่ขยายคำกริยา คำที่ขยายคำขยาย 5) **คำเชื่อม** เช่น คำเชื่อมบอกเจ้าของ คำเชื่อมบอกความคล้ายตามคำเชื่อมบอกการขยายความ 6) **คำเสริม** ได้แก่ คำบอกกาลา คำบอกการถาม คำบอกสถานภาพ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดชุดกริยาในภาษาไทยของ อัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) ศึกษาและจำแนกหน่วยสร้างกริยาเรียงด้วยการวิเคราะห์ใหม่ กลุ่มแรก คือ หน่วยกริยาเรียงต้นแบบ เป็นชุดกริยาที่ประกอบด้วย คำกริยาแท้ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงร่วมประธานเดียวกัน และมีความสัมพันธ์ทางความหมายอย่างผูกแน่น แบ่งได้ 6 ประเภท ดังนี้ 1) กริยาเรียงร่วมสร้างความรู้ 2) กริยาเรียงแสดงทิศทาง 3) กริยาเรียงแสดงอากัปกริยา 4) กริยาเรียงแสดงเจตนา 5) กริยาเรียงแสดงความประสงค์ และ 6) กริยาเรียงแสดงผล (Singnoi Wongwattana, 2012, pp. 41 - 45) กลุ่มที่สอง คือ หน่วยกริยาเรียงลดความเป็นต้นแบบ เป็นชุดกริยาที่มีคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ที่นอกเหนือไปจากกริยาเรียงต้นแบบ กริยาเรียงที่ลดความเป็นต้นแบบจะมีลักษณะวากยสัมพันธ์ที่โดดเด่นกว่า แบ่งได้ 6 ประเภท ดังนี้ 1) กริยาเรียงที่เป็นชุดกริยาหลักและคำไวยากรณ์ 2) สัมพันธกริยาและภาคแสดงกริยา 3) กริยาเรียงที่เป็นหน่วยประกอบคำ 4) กริยาเรียงที่เป็นประโยคต่างระดับ 5) กริยาเรียงที่เป็นประโยคลูกใช้ และ 6) กริยาเรียงที่เป็นกลุ่มประโยคสัมพันธ์ (Singnoi Wongwattana, 2012, pp. 45 - 59)

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบจากการใช้เกณฑ์ตำแหน่งจำแนกคำของ วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) แนวคิดการจำแนกคำด้วยเกณฑ์หน้าที่ในการสื่อสารและความหมายของนวรรธมน พันธุ์เมธา (Phanthumetha, 2015) และแนวคิดชุดกริยาในภาษาไทยของ อัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) มาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรในงานวิจัยนี้ เป็นกลุ่มข้อมูลที่ปรากฏการใช้คำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ จากพาดหัวเรื่อง (Link Title) ที่ปรากฏหน้าแสดงผลการค้นหาบนเว็บไซต์ <https://www.google.co.th>

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ เป็นกลุ่มข้อมูลที่ปรากฏการใช้คำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจงจากข้อมูลที่ปรากฏบนเว็บไซต์ <https://www.google.co.th> โดยผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะข้อความที่ปรากฏเป็นพาดหัวเรื่อง (Link Title) ในหน้าแสดงผลการค้นหาของ <https://www.google.co.th> ที่จะเชื่อมโยงไปยังหน้าเว็บไซต์ต่าง ๆ เพื่อให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาจากข้อมูลหลากหลายประเภท เช่น พาดหัวเรื่องเว็บไซต์ข่าว พาดหัวเรื่องเว็บไซต์โฆษณา พาดหัวเรื่องเว็บไซต์นิยาย และพาดหัวเรื่องจากข้อความแสดงความคิดเห็นในสื่อสังคมออนไลน์ โดยเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2565 – 1 มีนาคม พ.ศ. 2566 เพื่อให้สอดคล้องกับช่วงเวลาที่มีการสำรวจค่านิยมบนสื่อสังคมออนไลน์ ในปี พ.ศ. 2565 ได้จำนวนข้อมูลกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 153 ข้อความ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือค้นหาของ <https://www.google.co.th> ในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลที่ปรากฏการใช้คำว่า “ตะโกน” ในข้อความภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ และใช้ตารางข้อมูลจำแนกและจัดเก็บกลุ่มข้อความตัวอย่างที่จะนำมาใช้วิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมเฉพาะข้อมูลภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” ในข้อความจาก <https://www.google.co.th> ตามขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดคำสืบค้นข้อมูล โดยใช้คำสืบค้นจำนวน 2 คำ ได้แก่ “ตะโกน” และ “แบบตะโกน”
2. ระบุเงื่อนไขในการสืบค้นข้อมูล ดังนี้
 - 2.1 กำหนดช่วงเวลา โดยระบุเป็นเงื่อนไขช่วงเวลาทั้งหมด
 - 2.2 กำหนดการสืบค้นเฉพาะในประเทศไทย
 - 2.3 กำหนดการสืบค้นเฉพาะภาษาไทย
 - 2.4 กำหนดเวลา โดยระบุวันที่ระหว่าง 1 มกราคม พ.ศ. 2565 – 1 มีนาคม พ.ศ. 2566
 - 2.5 กำหนดผลการค้นหา โดยระบุเงื่อนไขผลการค้นหาทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลภาษาที่เก็บรวบรวมได้จำนวน 153 ข้อความ โดยประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดต่าง ๆ ดังนี้

1. วิเคราะห์หมวดคำของคำว่า “ตะโกน” โดยประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบ ตามแนวคิดโครงสร้างภาษาไทย ของวิจิตรน ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ร่วมกับแนวคิดชุดกริยาในภาษาไทยของอัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012)
2. วิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน โดยประยุกต์ใช้แนวคิดของนวรรณ พันธุ์เมธา (Phanthumetha, 2015) ที่ใช้เกณฑ์หน้าที่และความหมายของคำตามบริบทการสื่อสารในการจำแนกหมวดคำ
3. นับความถี่และคำนวณค่าร้อยละการปรากฏซ้ำของคำว่า “ตะโกน” ในแต่ละหมวดคำ

ผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อมูลที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” ข้อความภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ จำนวน 153 ข้อความ โดยเป็นข้อความที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” จำนวน 66 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 43.14 และเป็นข้อความที่ปรากฏคำว่า “แบบตะโกน” จำนวน 87 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 56.86 ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ตะโกน” ในกลุ่มตัวอย่างสามารถจำแนกหน้าที่ได้ 2 หมวดคำ ได้แก่ หมวดคำกริยาและหมวดคำกริยาริเศษณ์ ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 หมวดคำของคำว่า “ตะโกน” ในข้อความภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์

ลำดับ	หมวดคำ (หน้าที่/ความหมาย)	รูปภาพที่ปรากฏในข้อความ				รวม	
		ตะโกน		แบบตะโกน			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	คำกริยา	58	87.88	1	1.15	59	38.56
2	คำกริยาวิเศษณ์	8	12.12	86	98.85	94	61.44
รวม		66	100	87	100	153	100

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ในภาพรวม คำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบันปรากฏใช้เป็น คำกริยาวิเศษณ์มากกว่าคำกริยา คือ ปรากฏใช้เป็น คำกริยาวิเศษณ์ ร้อยละ 61.44 และปรากฏใช้เป็นคำกริยา ร้อยละ 38.56 แต่หากพิจารณาในรายละเอียดจะเห็นว่า รูปแบบการปรากฏใช้คำว่า “ตะโกน” ในข้อความภาษาไทย ปัจจุบันนั้นแตกต่างกัน กล่าวคือ ข้อความที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” เพียงคำเดียวจะใช้เป็นคำกริยามากกว่าคำกริยาวิเศษณ์ คือ ใช้เป็นคำกริยา ร้อยละ 87.88 และใช้เป็น คำกริยาวิเศษณ์ ร้อยละ 12.22 ส่วนข้อความที่ปรากฏ คำว่า “ตะโกน” คู่กับคำว่า “แบบ” เป็น “แบบตะโกน” จะใช้เป็นคำกริยาวิเศษณ์มากกว่าคำกริยา คือ ใช้เป็น คำกริยาวิเศษณ์ ร้อยละ 98.85 และใช้เป็นคำกริยาเพียง ร้อยละ 1.15

1. หน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทย ปัจจุบัน

การศึกษาคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน โดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ ในการจำแนกหมวดคำ เพื่อบอกหน้าที่พบว่า คำว่า “ตะโกน” จัดอยู่ในหมวด คำกริยา ทำหน้าที่แสดงอาการหรือการกระทำของประธาน ในประโยค และยังจัดอยู่ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ ทำหน้าที่ ขยายกริยาหลักของประโยค ตามบริบทของผู้ใช้ภาษาไทย ในปัจจุบัน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.1 หน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ในหมวด คำกริยาตามเกณฑ์วากยสัมพันธ์

ผลการวิเคราะห์ตามแนวคิดโครงสร้างภาษาไทย ของวิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ที่ใช้ตำแหน่ง ของคำจากการปรากฏในกรอบประโยคทดสอบเพื่อจำแนก หมวดคำ ผู้วิจัยพบว่า คำว่า “ตะโกน” จัดอยู่ในหมวดคำ

กริยาอาการ ซึ่งเป็นกริยาเดี่ยวที่ไม่มีกรรมมารับ และ ปรากฏอยู่ในตำแหน่ง ____ ตามกรอบประโยคทดสอบ ดังนี้

1. ก x (นาม) _____ แล้ว
 2. ข x (นาม) กำลัง _____
- (1) ชาวบ้าน **ตะโกน** แล้ว
- (2) ประชาชน กำลัง **ตะโกน**

จากตัวอย่าง จะเห็นว่า คำว่า “ตะโกน” แทนที่ ในตำแหน่ง ____ ในกรอบประโยคทดสอบได้ จึงจัดเป็น หมวดคำกริยาอาการตามเกณฑ์ตำแหน่งของวิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) แต่เนื่องจากการปรากฏของ คำว่า “ตะโกน” ในกลุ่มข้อมูล ไม่ได้ปรากฏเป็นกริยาเดี่ยว อย่างเดียว แต่ยังปรากฏเป็นหน่วยกริยาเรียงต้นแบบ กลุ่มกริยาเรียงแสดงเจตนา ประกอบด้วยกริยากระทำ ที่ปรากฏตำแหน่งแรกเพื่อแสดงการกระทำ และมีกริยา อีกหนึ่งคำแสดงเจตนาจากการกระทำของประธาน ในประโยค เรียกว่า กริยาเจตนา (Singnoi Wongwattana, 2012, p. 44) ซึ่งคำว่า “ตะโกน” ปรากฏในตำแหน่งกริยา กระทำของกลุ่มกริยาเรียงแสดงเจตนาได้ ดังนั้น ผู้วิจัย จึงได้ประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบของวิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ร่วมกับรูปแบบกริยาเรียง แสดงเจตนาของอัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) เพื่อจำแนกหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาทั้งหน่วยกริยาเดี่ยวและหน่วยกริยาเรียง ให้ครอบคลุมกับกลุ่มข้อมูลมากยิ่งขึ้น ทำให้ได้กรอบ ประโยคทดสอบดังต่อไปนี้

พินัยกรรมสาร ปีที่ 19 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม - ธันวาคม 2566

กรอบประโยคทดสอบที่ 1

นามวลี _____

กรอบประโยคทดสอบที่ 2

นามวลี _____ กริยาเจตนา

จากกรอบประโยคทดสอบข้างต้น คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในตำแหน่ง _____ ของกรอบประโยคทดสอบที่ 1 จัดเป็นคำกริยาเดี่ยว หรือกริยาอนุกรม แสดงการกระทำของประธานที่ไม่ต้องการกรรมมารับ ขณะที่คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในตำแหน่ง _____ หน้ากริยาเจตนาของกรอบประโยคทดสอบที่ 2 จัดเป็นกริยากระทำตามรูปแบบของหน่วยกริยาเรียงแสดงเจตนา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กรอบประโยคทดสอบที่ 1

นามวลี _____

- (3) ชาวบ้าน **ตะโกน** ขอให้เป็นนายก
(4) ปชช. **ตะโกน** “ลุงตู้สู้ๆ”

“ตะโกน” ที่ปรากฏในตัวอย่างที่ 3 ถึง 4 จัดเป็นคำกริยาเดี่ยวหรือกริยาอนุกรม ทำหน้าที่เป็นกริยาหลัก แสดงการกระทำของประธานในประโยคที่มีอนุภาคอย่าง “ขอให้” เป็นนายก”, “ลุงตู้สู้ๆ” มาช่วยขยายการกระทำให้ชัดเจนขึ้น โดยไม่จำเป็นต้องมีกรรมมารับ คำกริยาที่ปรากฏในกรอบประโยคทดสอบที่ 1 จึงจัดเป็นหมวดคำกริยาอนุกรมจากการใช้เกณฑ์ตำแหน่งจำแนกหมวดคำ

กรอบประโยคทดสอบที่ 2

นามวลี _____ กริยาเจตนา

- (5) ชาวบ้าน **ตะโกน** **เรียก** นายกะหญิง
(6) ‘เทน ฮาก’ **ตะโกน** **ด่า** แข็งแมนยูฯ

ตัวอย่างที่ 5 – 6 คำว่า “ตะโกน” จัดเป็นหน่วยกริยาเรียงแสดงเจตนาที่คำว่า “ตะโกน” ปรากฏในตำแหน่งกริยากระทำเพื่อแสดงการกระทำของประธานในประโยค และมีกริยาเจตนาทำหน้าที่แสดงเจตนาของ

การตะโกน ในตัวอย่างที่ 5 หน่วยกริยาเรียง “ตะโกนเรียก” เป็นการแสดงเจตนาของการกระทำที่ประธานในประโยคคือ ชาวบ้าน มีเจตนาในการตะโกนเพื่อเรียกหรือแสดงออกถึงการสนับสนุนผู้ลงสมัครเลือกตั้งตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ขณะที่ตัวอย่างที่ 6 ปรากฏหน่วยกริยาเรียง “ตะโกนด่า” เป็นการแสดงเจตนาตำหนิ หรือแสดงความไม่พอใจฝ่ายตรงข้ามของประธานในประโยค

จากตัวอย่างที่ 3 – 6 จะเห็นว่า ตำแหน่งของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏทั้งในกรอบประโยคทดสอบที่ 1 และกรอบประโยคทดสอบที่ 2 ทำให้ “ตะโกน” เป็นได้ทั้งกริยาเดี่ยวทำหน้าที่บอกการกระทำของประธานในประโยคโดยไม่ต้องมีกรรมมารับ และเป็นกริยากระทำในหน่วยกริยาเรียงแสดงเจตนาที่ผู้ใช้สามารถตีความเจตนาในการกระทำของประธานในประโยคได้จากอนุภาคที่เป็นส่วนขยายหรือคำกริยาในหน่วยกริยาเรียงคำอื่น

1.2 หน้าทีของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ตามเกณฑ์วากยสัมพันธ์

ตามแนวคิดโครงสร้างภาษาไทยของวิจิตรนธ์ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ที่ใช้ตำแหน่งจากการปรากฏในกรอบประโยคทดสอบจำแนกหมวดคำ หมวดคำวิเศษณ์หรือกริยาวิเศษณ์ต้องเป็นคำที่ปรากฏหลังคำกริยาในตำแหน่ง _____ ตามกรอบประโยคทดสอบ ดังนี้

3. ก นาม กริยาอนุกรม _____
(7) ดอกไม้ สวย **จัง**

กรอบประโยคทดสอบหมวดคำกริยาวิเศษณ์ มีเงื่อนไขว่าคำที่ปรากฏในตำแหน่ง _____ จะต้องไม่ใช่คำกริยาหรือคำลงท้าย จึงจัดอยู่ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ได้ วิจิตรนธ์ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ได้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมไว้ว่า คำกริยาวิเศษณ์มีทั้งที่พ้องรูปพ้องเสียงกับคำกริยาและไม่พ้องรูปพ้องเสียงกับคำกริยา สอดคล้องกับข้อสังเกตของน้ำเพชร จินเลิศ (Jinlert, 2016) ว่า คำกริยาวิเศษณ์อาจไปปรากฏในตำแหน่งกริยาอนุกรมได้ แต่ไม่จัดว่าอยู่ในหมวดเดียวกันเพราะตำแหน่งของคำในกรอบประโยคทดสอบที่ต่างกันจึงอาจนับเป็นคำพ้องรูปพ้องเสียงระหว่างคำกริยาอนุกรมและคำกริยาวิเศษณ์

“ตะโกน” เป็นอีกหนึ่งคำที่จัดไว้ในหมวดกริยาอนุกรมและหมวดกริยาวิเศษณ์ ตามเกณฑ์ตำแหน่งของคำ

ในกรอบประโยคทดสอบ ขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาจากเกณฑ์หน้าที่ในบริบทการสื่อสารของนวนิพนธ์ Phanthumetha (Phanthumetha, 2015) คำว่า “ตะโกน” จัดเป็นคำหลักประเภทคำกริยาที่ทำหน้าที่แสดงอาการของผู้กระทำกริยาหรือประธานในประโยค และยังจัดเป็นคำขยายที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยาของประโยคให้มีความชัดเจนมากขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบของวิจินตน์ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ร่วมกับเกณฑ์จำแนกคำตามหน้าที่ในการสื่อสารของนวนิพนธ์ Phanthumetha (Phanthumetha, 2015) เพื่อใช้เป็นกรอบประโยคทดสอบจำแนกคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ให้ครอบคลุมกลุ่มข้อมูล ทำให้ได้กรอบประโยคทดสอบดังต่อไปนี้

กรอบประโยคทดสอบที่ 3

นามวลี กริยาอาการ _____

กรอบประโยคทดสอบที่ 4

นามวลี กริยาอาการ แบบ _____

กรอบประโยคทดสอบที่ 5

กริยาอาการ แบบ _____

จากกรอบประโยคทดสอบข้างต้น คำว่า “ตะโกน” จัดอยู่ในหมวดคำวิเศษณ์หรือกริยาวิเศษณ์ เมื่อปรากฏในตำแหน่ง _____ ของกรอบประโยคทดสอบ ในกรอบประโยคทดสอบที่ 3 คำว่า “ตะโกน” ในตำแหน่ง _____ ทำหน้าที่ขยายกริยาอาการ ซึ่งเป็นกริยาหลักของประโยค ในกรอบประโยคทดสอบที่ 4 และ 5 คำว่า “ตะโกน” จะปรากฏร่วมกับคำว่า “แบบ” ในตำแหน่ง _____ เพื่อทำหน้าที่ขยายกริยาหลักของประโยคเช่นเดียวกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กรอบประโยคทดสอบที่ 3

นามวลี กริยาอาการ _____

(8) แพ้กเงจ *คุ่ม* *ตะโกน*

(9) ท้าวรณีนุ่น *หนาว* *ตะโกน*

TOKYO

จากตัวอย่างที่ 8 – 9 คำว่า “ตะโกน” ปรากฏในตำแหน่ง _____ ตามหลังกริยาอาการ จัดอยู่ในหมวดคำวิเศษณ์หรือกริยาวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายคำกริยาโดยปรากฏในรูปแบบชุดกริยาเรียงที่มีตำแหน่งและหน้าที่ของคำแตกต่างจากชุดกริยาเรียงในหมวดคำกริยาที่ คำว่า “ตะโกน” ในหมวดนี้ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักของประโยคในตำแหน่งกริยากระทำร่วมกับกริยาเจตนาในหน่วยกริยาเรียงแสดงเจตนา ขณะที่คำกริยาในตำแหน่งกริยาอาการและคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในตำแหน่งของกรอบประโยคทดสอบที่ 3 ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักของประโยคร่วมกัน แต่อยู่ในชุดกริยาเรียงลดต้นแบบกลุ่มกริยาหลักและกริยาวิเศษณ์ ซึ่งอัญชลี สิงห์น้อยวงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) อธิบายถึงชุดกริยาเรียงลดต้นแบบกลุ่มนี้ไว้ว่า ประกอบด้วยกริยาแท้หรือกริยาหลักของประโยคที่มีความสัมพันธ์เชิงอรรถศาสตร์กับหน่วยนามที่เป็นประธาน และมีกริยาวิเศษณ์ที่ไม่มีความสัมพันธ์เชิงอรรถศาสตร์กับหน่วยนามที่เป็นประธาน ทำหน้าที่ขยายกริยาหลักให้มีความชัดเจนขึ้น

จากตัวอย่าง 8 – 9 นี้ คำว่า “คุ่ม” และ “หนาว” จัดเป็นกริยาหลักของประโยคโดยมีคำว่า “ตะโกน” เป็นคำกริยาวิเศษณ์บอกรายละเอียดของกริยาหลักให้เห็นปริมาณที่มากกว่าปกติ แม้ว่า “ตะโกน” ปรากฏร่วมกับ คำว่า “คุ่ม” และ “หนาว” ในรูปแบบชุดกริยาเรียง แต่นำหนักของทั้งสองคำก็ไม่เท่ากัน กล่าวคือ คำว่า “คุ่ม” และ “หนาว” เป็นกริยาหลักที่สัมพันธ์กับประธาน แต่คำว่า “ตะโกน” ไม่มีความสัมพันธ์ร่วมกับประธานในประโยค หากแต่เป็นส่วนเพิ่มรายละเอียดให้กริยาหลักเท่านั้น

ตัวอย่างประโยค *ท้าวรณีนุ่น TOKYO หนาวตะโกน* จากตัวอย่างที่ 9 คำว่า “หนาว” เป็นกริยาหลักที่บอกสภาพของ *ท้าวรณีนุ่น TOKYO* และ “ตะโกน” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “หนาว” ที่เป็นกริยาหลักของประโยคในลักษณะของการให้รายละเอียดเกี่ยวกับปริมาณหรือระดับของอุณหภูมิไม่ได้ เป็นการบอกสภาพของ *ท้าวรณีนุ่น TOKYO* ที่เป็นประธาน อีกทั้งไม่สามารถแยกและตีความเป็น *ท้าวรณีนุ่น TOKYO หนาว* และ *ท้าวรณีนุ่น TOKYO ตะโกน* เมื่อแยกออกมาแล้ว จะเห็นว่าประโยคทั้งสองไม่ต่อเนื่องหรือมีความเกี่ยวข้องกัน ซึ่งแตกต่างจาก “ตะโกน” ในหมวดกริยาที่เป็นชุดกริยา

พินัยกรรม ปีที่ 19 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม - ธันวาคม 2566

เรียงต้นแบบที่เมื่อแยกคำว่า “ตะโกน” ออกจากกริยา อีกตัวแล้ว ยังเห็นความต่อเนื่องและเห็นความทับซ้อนของ เหตุการณ์ที่สัมพันธ์กับประธานเดียวกัน

กรอบประโยคทดสอบที่ 4

	นามวลี	กริยาอาการ	แบบ	_____
(10)	วิว	สวย	แบบ	ตะโกน
(11)	พี่คนนี้	รวย	แบบ	ตะโกน

จากกรอบประโยคทดสอบที่ 4 คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใน _____ ร่วมกับคำว่า “แบบ” ในตำแหน่งตามหลัง กริยาอาการหรือกริยาหลักของประโยค จัดอยู่ในหมวด คำวิเศษณ์หรือคำกริยาวิเศษณ์ คำว่า “แบบ” ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 จัดเป็นคำนาม แต่เมื่อพิจารณาประโยคที่ใช้ในการสื่อสารบางกรณีสังเกต

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบประโยคเดิมกับประโยคละ “แบบ”

ประโยคเดิม	ประโยคละ “แบบ”	ความหมาย
(10) วิวสวยแบบตะโกน	วิวสวยตะโกน	วิวสวยมาก
(11) พี่คนนี้รวยแบบตะโกน	พี่คนนี้รวยตะโกน	พี่คนนี้รวยมาก

จากประโยคเดิมในตัวอย่างที่ 10 – 11 และประโยคละ “แบบ” ในตารางที่ 2 จะเห็นว่าคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏ ในตำแหน่ง _____ ตามหลังคำกริยาอาการทำหน้าที่เป็น คำขยายกริยา ซึ่งจัดอยู่ในหมวดคำวิเศษณ์หรือกริยาวิเศษณ์

กรอบประโยคทดสอบที่ 5

	กริยาอาการ	แบบ	_____
(12)	แจ้ว	แบบ	ตะโกน!!
(13)	น่าเรียน	แบบ	ตะโกน!
(14)	เศร้า	แบบ	ตะโกน เลยกะ

กรอบประโยคทดสอบที่ 5 คำที่ปรากฏใน ตำแหน่ง _____ จัดเป็นหมวดคำวิเศษณ์หรือกริยาวิเศษณ์ โดยกรอบประโยคทดสอบนี้ไม่ปรากฏนามวลีที่ทำหน้าที่ เป็นประธานของประโยค เนื่องจากบริบทของการสื่อสาร บางกรณี ผู้ร่วมสื่อสารตีความว่าใครเป็นผู้กระทำได้จากการตีความบริบทแวดล้อมอื่น แม้จะมีเพียงกริยาวิ

ได้ว่า “แบบ” ไม่ได้รับการขยายจากคำว่า “ตะโกน” และ “ตะโกน” ก็ไม่ได้ทำหน้าที่บอกการกระทำของ “แบบ” ในบริบทนี้ “แบบ” ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นคำนาม และ “ตะโกน” ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นคำกริยา แต่ทั้งสองคำทำหน้าที่รวมกัน เป็นกริยาวิเศษณ์ขยายกริยาหลักของประโยค

ตัวอย่างที่ 10–11 คำกริยาหลักคือคำว่า “สวย” และ “รวย” มีคำว่า “ตะโกน” ทำหน้าที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์ ขยายกริยาหลักเพื่อให้รายละเอียดเพิ่มเติม ผู้วิจัยสังเกต ว่าหากลองละคำว่า “แบบ” ออกจากประโยค จะพบว่า ประโยคใหม่ที่เกิดขึ้นยังคงความหมายเดิม เนื่องจาก ความหมายหนึ่งของ “แบบ” มีความหมายว่า ‘อย่าง’ เป็นคำนามที่ประกอบคำในตำแหน่งหลัง ทำหน้าที่ขยาย ลักษณะของคำในตำแหน่งข้างหน้า “แบบ” อีกต่อหนึ่ง ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

และส่วนขยายทำหน้าที่เป็นภาคแสดงเพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม การไม่ปรากฏหรือละตำแหน่งนามวลี ซึ่งเป็นผู้กระทำ อาจทำให้สับสนในเรื่องหน้าที่และการจำแนกหมวดคำได้บางกรณี ผู้วิจัยสังเกตว่าเมื่อ ทดลองเพิ่มนามวลีลงไป ในตำแหน่งหน้ากริยาอาการใน ตัวอย่างที่ 12 – 14 อย่าง “แจ้ว”, “น่าเรียน”, และ “เศร้า” หน้าที่ของคำในตำแหน่งกริยาอาการ และคำว่า “ตะโกน” ในตำแหน่ง _____ ของกรอบประโยคทดสอบที่ 5 ยังคงเดิม ถือว่าคำว่า “แจ้ว”, “น่าเรียน”, และ “เศร้า” เป็นกริยาหลัก และคำว่า “ตะโกน” ในตำแหน่ง _____ เป็นคำกริยาวิเศษณ์

เมื่อเพิ่มนามวลีในตำแหน่งหน้ากริยาอาการแล้ว กริยาอาการต้องเป็นกริยาหลักและทำหน้าที่แสดง การกระทำของประธานตามเดิม เช่นเดียวกันกับคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในตำแหน่ง _____ ของกรอบประโยค ที่ 5 ยังต้องทำหน้าที่ขยายกริยาหลักร่วมกับคำว่า “แบบ” ตามเดิม หากมีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของคำแต่ละ ตำแหน่งที่ปรากฏในกรอบประโยคทดสอบที่ 5 ทำให้

ไม่สามารถตีความได้เหมือนเดิม อนุมานได้ว่าคำว่า “ตะโกน” หรือคำอื่น ๆ ที่ปรากฏในตำแหน่ง ___ ของกรอบประโยค ทดสอบที่ 5 ไม่ใช่คำวิเศษณ์หรือคำกริยวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่

ขยายกริยาหลัก แต่เป็นคำในหมวดอื่น โดยพิจารณาจากหน้าที่ที่ปรากฏก่อนและหลังเพิ่มนามวลีนำมา เปรียบเทียบกันร่วมด้วย ดังตัวอย่างในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของประโยคเดิมและประโยคเพิ่มประธาน

ประโยคเดิม	ประโยคเพิ่มประธาน
(12) แจ้วแบบตะโกน!!	ที่คนนี่แจ้วแบบตะโกน!!
(13) นารีเรียนแบบตะโกน!	หลักสูตรนี่นารีเรียนแบบตะโกน!
(14) เสร้าแบบตะโกนเลยคะ	นิยายเรื่องนี้เสร้าแบบตะโกนเลยคะ

ตัวอย่างที่ 12 – 14 เมื่อนำมาทดลองโดยการเติมนามวลี *ที่คนนี่*, *หลักสูตรนี่*, และ *นิยายเรื่องนี้* ที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค จะเห็นว่าคำแต่ละคำในประโยคดังกล่าวยังคงทำหน้าที่เดิม และการเพิ่มประธานช่วยให้แยกกริยาหลักที่ทำหน้าที่แสดงอาการ สภาพ หรือ การประสพ ออกจากคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ให้รายละเอียดของคำกริยาหลักได้ชัดเจนมากขึ้น อย่างเช่นในตัวอย่างที่ 12 *แจ้วแบบตะโกน!* เป็นประโยคละประธานที่มีคำว่า “แจ้ว” ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักบอกสภาพของประธาน และคำว่า “ตะโกน” เป็นคำกริยวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายคำว่า “แจ้ว” กริยาหลักของประโยค ซึ่งตีความ *แจ้วแบบตะโกน!* ได้ว่า เป็นการชื่นชมคน ลัด้ว สิ่งของ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในเชิงบวก เมื่อเพิ่มนามวลี *ที่คนนี่* ในตำแหน่งหน้า “แจ้ว” ที่เป็นกริยาหลัก ในรูปประโยคใหม่ *ที่คนนี่แจ้วแบบตะโกน!* จะเห็นว่า “แจ้ว” ยังทำหน้าที่เป็นกริยาหลักที่บอกสภาพของประธาน และคำว่า “ตะโกน” ยังทำหน้าที่ขยายกริยาหลักของประโยคเหมือนเดิม เมื่อตีความ *ที่คนนี่แจ้วแบบตะโกน!* พบว่า เป็นการชื่นชมบุคคลหนึ่งในเชิงบวกเช่นเดียวกับประโยคเดิมที่ไม่มีนามวลีปรากฏอยู่

การเพิ่มนามวลี เช่น *ที่คนนี่* ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้น เป็นการระบุที่กำลังกล่าวถึงใครให้ชัดเจนขึ้น และการเพิ่มนามวลีอีกหนึ่งตำแหน่งทำให้ประโยคมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นข้อสนับสนุนหนึ่งที่ทำให้เห็นว่า “ตะโกน” จัดอยู่ในหมวดกริยวิเศษณ์ นอกจากนี้เมื่อใช้เกณฑ์หน้าที่ในบริบทการสื่อสารก็ทำให้เห็นว่า “ตะโกน” เป็นคำกริยวิเศษณ์จากการทำหน้าที่ขยาย

กริยาหลักของประโยคทั้งในรูปประโยคเดิมที่ละนามวลี และรูปประโยคใหม่ที่เพิ่มนามวลีเข้ามาแล้วยังคงความหมายเดิม เมื่อนำมาเปรียบเทียบกัน

ตัวอย่างประโยคตั้งแต่ 8 – 14 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งของ “ตะโกน” ในกรอบประโยคทดสอบที่ 3 ถึงกรอบประโยคทดสอบที่ 5 จัดเป็นคำวิเศษณ์หรือคำกริยวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ขยายและบอกรายละเอียดของคำกริยาหลักในประโยคหลัก โดยปรากฏเป็นชุดกริยาเรียงลดต้นแบบในตัวอย่างที่ 8 – 9 หรือปรากฏร่วมกับคำว่า “แบบ” ในตำแหน่งหลังคำกริยากรรมในตัวอย่างที่ 10 – 14

คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในประโยคตัวอย่างที่ 10 – 18 อาจไม่ใช่คำคำเดียวกับคำกริยากรรมแต่อาจเป็นคำพ้องรูปพ้องเสียง เพราะตำแหน่งที่ปรากฏในกรอบประโยคทดสอบอยู่ในตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ตามเกณฑ์จำแนกหมวดคำของวิจิตรนทร์ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) อีกทั้งเมื่อพิจารณาตามเกณฑ์หน้าที่และความหมายของคำในบริบทการสื่อสารของนวรรธณ พันธุมธา (Phanthumetha, 2015) จะพบว่ามีหน้าที่แตกต่างกัน เพราะคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาจัดเป็นคำหลัก ทำหน้าที่บอกอาการ สภาพ และการประสพของผู้กระทำกริยา ส่วนคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยวิเศษณ์จัดเป็นคำขยายมีหน้าที่ขยายคำกริยาหลักของประโยคให้มีความชัดเจนเพิ่มขึ้น คำว่า “ตะโกน” จึงทำหน้าที่ได้ทั้งในหมวดคำกริยา และหมวดคำกริยวิเศษณ์ ขึ้นอยู่กับตำแหน่งหรือหน้าที่และความหมายตามบริบทของการสื่อสาร

2. ความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน

การศึกษาคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน โดยใช้เกณฑ์หน้าที่และความหมายในบริบทการสื่อสารของนวนวรรณ พันธุ์เมธา (Phanthumetha, 2015) ในการจำแนกหมวดคำเพื่อบอกความหมายพบว่า “ตะโกน” มีความหมายนอกเหนือไปจากความหมายเดิมที่ทำหน้าทีเป็นคำกริยา โดยความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำเพิ่มขึ้นซึ่งเกี่ยวข้องกับบริบทของผู้ใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความหมายของคำว่า “ตะโกน” ตามความหมายประจำคำในหมวดคำกริยา

ความหมายของคำว่า “ตะโกน” คือ ‘ก. ออกเสียงดังกว่าปกติเพื่อให้ได้ยิน’ (Royal Institute, 2011) โดยจัดอยู่ในหมวดคำกริยาที่แสดงอาการของประธานในประโยค เมื่อ “ตะโกน” เป็นคำกริยาเดี่ยวทำหน้าที่เป็นกริยาหลักแสดงอาการหรือการกระทำของผู้กระทำกริยา หาก “ตะโกน” เป็นหนึ่งในชุดกริยาเรียงจะเป็นกริยาหลักตำแหน่งแรกที่มีหน้าที่แสดงการกระทำร่วมกับกริยาเจตนาอีกคำหนึ่งเพื่อแสดงเจตนาบางประการของผู้กระทำกริยาหรือผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารในกระบวนการสื่อสาร กล่าวคือ ข้อความที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” เป็นกริยาเดี่ยวหมายถึง ‘การกระทำที่มีการออกเสียงดังกว่าปกติเพื่อให้ได้ยิน’ หาก “ตะโกน” ปรากฏเป็นชุดกริยาเรียงจะสื่อถึงการกระทำที่มีเจตนามากกว่าการเปล่งเสียงให้ดังกว่าปกติรวมอยู่ด้วย การปรากฏของกริยาแสดงเจตนาในตำแหน่งหลังคำกริยา “ตะโกน” ทำให้ตีความความต้องการของผู้ส่งสารได้ชัดเจนขึ้น ดังตัวอย่าง

- (15) ‘มิลลิ’ เคลียร์ตรามา ตะโกนในคอนเสิร์ตเกาหลี
(16) โจ้โชว์หัว! เขม่นกันบนรถไฟฟ้าว สาวใจกล้า
ตะโกนบอก “ไปตีกันที่อื่นได้ไหมคะ”

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในข้อความมีทั้งที่อยู่ในตำแหน่งของกริยาเดี่ยวและชุดกริยาเรียง ในตัวอย่างที่ 15 เมื่อพิจารณาหน้าที่

ของคำว่า “ตะโกน” ในบริบทของการสื่อสาร ความหมายของ “ตะโกน” จัดเป็นความหมายประจำคำที่หมายถึงการออกเสียงที่ดังกว่าปกติ ปัจจัยสนับสนุนว่าคำกริยา “ตะโกน” ตรงกับความหมายประจำคำ คือบริบทแวดล้อมของคำและความหมายในตำแหน่งอื่นที่สนับสนุนหน้าที่และความหมายของการกระทำดังกล่าว เห็นได้จาก *มิลลิ* ซึ่งเป็นชื่อของศิลปิน ปรากฏในตำแหน่งของผู้กระทำกริยา “ตะโกน” ในคอนเสิร์ต ตีความได้ว่า การออกเสียงของมิลลินั้นมีระดับความดังที่มากกว่าการพูดคุยกันอย่างปกติทั่วไป หรือในอีกแง่หนึ่งการกระทำอย่าง “ตะโกน” มักจะเกิดในสภาพแวดล้อมที่การสื่อสารต้องใช้ระดับเสียงที่ดังมากกว่าปกติ จากเหตุการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้นในงานคอนเสิร์ตจึงเป็นไปได้ที่คำกริยา “ตะโกน” สื่อถึงการเปล่งเสียงในระดับที่ดังกว่าเสียงที่ใช้ในการสื่อสารทั่วไป

ตัวอย่างที่ 16 คำว่า “ตะโกน” ปรากฏในชุดกริยาเรียง เป็นคำกริยาหลักในตำแหน่งแรกแสดงการกระทำที่มีกริยาตัวที่สองบ่งบอกเจตนาของผู้กระทำกริยา ตัวอย่างที่ 16 ในข้อความ *สาวใจกล้าตะโกนบอก “ไปตีกันที่อื่นได้ไหมคะ”* สื่อให้เห็นเจตนาของการเปล่งเสียงดังกว่าปกติตีความได้ว่าผู้กระทำกริยาใช้การเปล่งเสียงที่ดังมากกว่าปกติเพื่อเตือนหรือตำหนิการกระทำของอีกฝ่าย แม้ว่าการสื่อสารกับอีกฝ่ายในส่วนอนุพากย์ *ไปตีกันที่อื่นได้ไหมคะ* อยู่ในรูปประโยคขอร้องให้อีกฝ่ายไปแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในบริเวณอื่นก็ตาม

หน้าที่และความหมายของคำกริยา “ตะโกน” ในบริบทการสื่อสารที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นว่าถ้อยคำแวดล้อมคำว่า “ตะโกน” เป็นส่วนสนับสนุนความหมายประจำคำที่สื่อถึงการเปล่งเสียงที่ดังกว่าปกติให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น รวมถึงการปรากฏเป็นชุดกริยาเรียงร่วมกับกริยาเจตนา ช่วยแสดงให้ผู้ร่วมสื่อสารตีความเจตนาของผู้กระทำกริยา “ตะโกน” ได้ว่าเป็นการกระทำที่ใช้เสียงดังมากกว่าปกติเพื่อสื่อสารเจตนาบางอย่างไปยังผู้รับสารรวมอยู่ด้วย

2.2 ความหมายของ “ตะโกน” การเปลี่ยนแปลงไปสู่ความหมายในหมวดคำกริยาวิเศษณ์

เมื่อวิเคราะห์ตามเกณฑ์วากยสัมพันธ์ในหัวข้อที่ 1 ผู้วิจัยพบว่า “ตะโกน” นอกจากจะจัดอยู่ในหมวด

คำกริยาได้แล้ว ยังจัดอยู่ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ได้ด้วย เนื่องจากเมื่อใช้กรอบประโยคทดสอบของวิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) คำว่า “ตะโกน” สามารถปรากฏในตำแหน่ง __ตามหลังคำกริยากรรมได้เช่นเดียวกับคำอื่นในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ ซึ่ง “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายกริยาที่อยู่ตำแหน่งก่อนหน้า เพื่อเพิ่มรายละเอียดให้กับคำกริยาหลักในประโยค

ในด้านความหมายเมื่อตีความตามบริบทการสื่อสาร และบริบทแวดล้อมของคำ ผู้วิจัย พบว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ มีความหมายคล้ายคำว่า “มาก” ทำหน้าที่ขยายความคำกริยาอื่นให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นในแง่ของปริมาณ ทั้งในเรื่องการขยายความรายละเอียดของคำกริยาที่เป็นการบ่งบอกสภาพของผู้กระทำกริยาหรือขยายการแสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้กระทำกริยาที่มีปริมาณมากกว่าปกติ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(17) 9 เรื่อง *นักรักแบบตะโกน* ของ Zom Marie

(18) *ป้ายยาลิปจุ่มเจ้านาง สีสวยตะโกนนน*

จากตัวอย่างที่ 17 - 18 จะเห็นว่า “ตะโกน” ทำหน้าที่ขยายความหมายของกริยาหลักในประโยค ทั้ง 2 คำ ได้แก่ *นักรัก* และ *สวย* เป็นการแสดงรายละเอียดของกริยาที่บ่งบอกสภาพของผู้กระทำกริยา ซึ่งไม่สามารถวัดเป็นปริมาณออกมาเป็นตัวเลขให้เห็นเป็นรูปธรรมได้ คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏตำแหน่งหลังคำกริยาหลักทั้งรูปแบบชดกริยาเรียงและรูปแบบที่ปรากฏร่วมกับคำว่า “แบบ” ในบริบทนี้จึงทำหน้าที่ขยายความหมายของกริยาที่บ่งบอกสภาพของผู้กระทำกริยาให้เห็นชัดเจนมากขึ้น

ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า คำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์มีการขยายความหมายของคำ โดยผู้ใช้ภาษาใช้การเปรียบเทียบคุณสมบัติบางประการจากความหมายประจำคำของคำว่า “ตะโกน” คือ ระดับความดังในการเปล่งเสียง มาใช้สื่อความหมายในบริบทที่ต้องการแสดงให้เห็นว่ากริยาหลักมีการแสดงสภาพในระดับที่ชัดเจนมากขึ้นจากปกติ ดังนั้นสรุปได้ว่า ความหมายอีกนัยหนึ่งของคำว่า “ตะโกน” คือ ‘การขยายรายละเอียด

หรือถ่ายทอดลักษณะ ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในปริมาณที่มากกว่าปกติ เพื่อแสดงให้เห็นภาพตามอย่างชัดเจน หรือเห็นภาพแล้วแต่ต้องการเน้นความพิเศษเพิ่มขึ้น’ ซึ่งความหมายที่เพิ่มขึ้นของคำว่า “ตะโกน” ในบางกรณีเทียบเคียงได้กับคำว่า “มาก”, “มาก ๆ”, และ “มากที่สุด” ตามการตีความของผู้ใช้ภาษาที่เป็นผู้ร่วมสื่อสาร

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาหน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน จำนวนทั้งสิ้น 153 ข้อความ โดยประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบของวิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) จำแนกคำว่า “ตะโกน” ออกเป็น 2 หมวดคำ ได้แก่ หมวดคำกริยา จำนวน 59 ข้อความตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 38.56 โดยคำว่า “ตะโกน” ปรากฏในตำแหน่งกริยาหลักของประโยคทั้งในรูปกริยาเดี่ยวและชดกริยาเรียงต้นแบบ และหมวดคำกริยาวิเศษณ์ จำนวน 94 ข้อความตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 61.44 โดยคำว่า “ตะโกน” จะปรากฏในตำแหน่งหลังคำกริยาหลักของประโยค ทั้งในชดกริยาเรียงลดต้นแบบ และปรากฏร่วมกับคำว่า “แบบ” ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายรายละเอียดกริยาหลักของประโยค

ด้านหน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน พิจารณาจากหน้าที่และความหมายในบริบทการสื่อสารตามแนวคิดของนวรรรณ พันธุมเมธา (Phanthumetha, 2015) พบว่า คำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยา เมื่อปรากฏในรูปคำกริยาเดี่ยวจะมีความหมายตามนิยามของพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ว่า ‘ก. ออกเสียงดังกว่าปรกติเพื่อให้ได้ยิน’ (Royal Institute, 2011) หากปรากฏในชดกริยาเรียงต้นแบบ จะบ่งบอกการกระทำที่มีเจตนาของผู้กระทำกริยารวมอยู่ด้วย ขณะที่ความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ มีการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายเพิ่มขึ้น คือ ‘การขยายรายละเอียด หรือถ่ายทอดลักษณะ ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในปริมาณที่มากกว่าปกติ เพื่อแสดงให้เห็นภาพตามอย่างชัดเจน หรือเห็นภาพแล้วแต่ต้องการเน้นความพิเศษเพิ่มขึ้น’ ซึ่งแตกต่างจากเดิมที่หมายถึงอาการที่จะเกิดขึ้นกับบุคคลหรือ

สิ่งมีชีวิต และเกี่ยวข้องกับการรับรู้จากการได้ยินเพียงอย่างเดียว แต่ความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดนี้ครอบคลุมไปถึงสิ่งไม่มีชีวิตและเชื่อมโยงไปยังการรับรู้อื่น ๆ รวมด้วย เช่น การมองเห็น การได้รส การได้กลิ่น

อภิปรายผลการวิจัย

“ตะโกน” ในหมวดคำกริยา แบ่งออกเป็นกริยาเดี่ยวและชุดกริยาเรียง เมื่อปรากฏเป็นคำกริยาเดี่ยวทำหน้าที่เป็นกริยาหลักที่แสดงอาการหรือการกระทำของผู้กระทำกริยา หากปรากฏเป็นชุดกริยาเรียง คำว่า “ตะโกน” จะทำหน้าที่เป็นกริยาหลักร่วมกับกริยาอีกหนึ่งในหน่วยกริยาเรียงต้นแบบแสดงเจตนา ความแตกต่างของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏเป็นคำกริยาเดี่ยวและการปรากฏเป็นชุดกริยาเรียง ผู้วิจัยพบว่าเมื่อเป็นกริยาเดี่ยว คำกริยา “ตะโกน” จะสื่อถึงการกระทำที่มีการเปล่งเสียงให้ดังมากกว่าปกติเพียงอย่างเดียว ตัวอย่างเช่น (3) *ชาวบ้านตะโกนขอให้ป็นนายก* ขณะที่คำกริยา “ตะโกน” ที่เป็นชุดกริยาเรียงแสดงเจตนาจะแสดงให้เห็นความต้องการของผู้กระทำกริยาว่าการเปล่งเสียงดังกว่าปกติมีวัตถุประสงค์อื่นที่สนับสนุนให้เกิดการกระทำนั้นขึ้นและเป็นเหตุการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกัน ตัวอย่างเช่น (5) *ชาวบ้านตะโกนเรียกนายกหญิง* ดังนั้น เมื่อพิจารณาหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยา ในบริบทการสนทนาร่วมกับตำแหน่งการปรากฏของคำกริยา “ตะโกน” ในกรอบประโยคทดสอบทั้งที่เป็นกริยาเดี่ยวและชุดกริยาเรียง จะเห็นว่า มีหน้าที่แสดงการเปล่งเสียงที่ดังกว่าปกติของผู้กระทำกริยาเหมือนกัน ต่างกันที่คำกริยา “ตะโกน” ที่เป็นชุดกริยาเรียงจะทำให้เห็นว่า “ตะโกน” เป็นการเปล่งเสียงดังที่มีเจตนาและมีที่มาของการกระทำด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ตะโกน” ที่ใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน บางกรณีมีหน้าที่เหมือนคำกริยาวิเศษณ์ เมื่อพิจารณาจากหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ตามบริบทการสนทนาก็พบว่า มีหน้าที่ขยายคำกริยาหลักของประโยคเช่นเดียวกับคำอื่น ๆ ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ จากตำแหน่งในกรอบประโยคทดสอบคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในหมวดคำกริยาและหมวดคำกริยาวิเศษณ์ ไม่ใช่คำเดียวกันแต่อาจเป็นคำพ้องรูปพ้องเสียง

แต่ถ้าวิเคราะห์จากหน้าที่ในบริบทการสื่อสาร คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในหมวดคำกริยาและหมวดคำกริยาวิเศษณ์จัดเป็นคำหลายหน้าที่ เพราะสามารถทำหน้าที่ได้มากกว่าหนึ่งและความหมายยังคงมีความเกี่ยวพันกันอยู่ สอดคล้องกับการแบ่งหมวดคำหลายหน้าที่ของพิมพา บำรุงสุข (Bumroongsook, 1972) ที่จัดแบ่งคำในหมวดคำกริยาและหมวดคำกริยาวิเศษณ์ไว้ในประเภทที่สามารถทำหน้าที่หลายหน้าที่ตามตำแหน่งที่ปรากฏในกรอบประโยคทดสอบ

จากการประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบของวิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) พบรูปแบบการปรากฏของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ 2 รูปแบบ คือ รูปแบบชุดกริยาเรียง และรูปแบบที่ปรากฏร่วมกับคำว่า “แบบ” การปรากฏในรูปแบบชุดกริยาเรียงของหมวดคำกริยาวิเศษณ์มีความแตกต่างจากคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยา กล่าวคือ “ตะโกน” ในหมวดคำกริยา จัดเป็นชุดคำกริยาเรียงพื้นฐานที่มีกริยาแท้ตั้งแต่สองคำขึ้นไปร่วมประธานและทำหน้าที่เป็นภาคแสดงร่วมกัน โดยคำกริยา “ตะโกน” จัดอยู่ในหน่วยกริยาเรียงแสดงเจตนา ขณะที่คำว่า “ตะโกน” ในหมวดกริยาวิเศษณ์ จัดเป็นชุดคำกริยาเรียงลดต้นแบบ อัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) ได้อธิบายว่าชุดกริยาเรียงลดต้นแบบเป็นชุดกริยาเรียงที่มีคุณสมบัติด้านวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ที่เด่นกว่าชุดกริยาเรียงต้นแบบ ผู้วิจัยสังเกตว่า คำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์จัดอยู่ในชุดกริยาเรียงลดต้นแบบที่ประกอบไปด้วยกริยาหลักและคำไวยากรณ์ ซึ่งคำว่า “ตะโกน” เป็นกริยาที่ลดรูปแบบและมีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่มาเป็นคำไวยากรณ์ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ที่มีหน้าที่ขยายคำกริยาหลักของประโยค

การเปลี่ยนแปลงและเพิ่มหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” จากกริยาหลักในหมวดคำกริยามาอยู่ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์หรือคำไวยากรณ์ในชุดกริยาเรียงลดต้นแบบ สอดคล้องกับแนวคิดของอัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) ที่มองว่าการกลายมาเป็นคำไวยากรณ์ของกริยาแต่ละคำนั้นแตกต่างกัน กริยาบางคำผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลงเป็นคำไวยากรณ์อย่างสมบูรณ์แล้ว ขณะที่กริยาบางคำ

เพิ่งเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงและยังอยู่ในบริเวณทับซ้อนระหว่างหน้าที่ในหมวดเดิมกับหน้าที่ในหมวดใหม่ จึงต้องอาศัยการตีความตามบริบทและความสัมพันธ์ในด้านอรรถศาสตร์ร่วมด้วย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการขยายหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ในปัจจุบันยังอยู่ในกรณีที่เริ่มเปลี่ยนแปลงและจัดอยู่ในหมวดคำกริยาและหมวดคำกริยาวิเศษณ์ได้ โดยอาศัยการตีความตามบริบทตามแนวคิดของอัญชลีสิงห์น้อย วงศ์วัฒนาที่กล่าวถึงข้างต้น

การใช้คำว่า “ตะโกน” ในปัจจุบันมิได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านหน้าที่ของคำเพียงอย่างเดียว หากแต่ยังทำให้มีการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายด้วย กล่าวคือ ปัจจุบันคำว่า “ตะโกน” มีความหมายกว้างออกจากเดิม ซึ่งความหมายประจำคำ คือ ‘ก. ออกเสียงดังกว่าปกติเพื่อให้ได้ยิน’ (Royal Institute, 2011) ใช้กับอาการ หรือการกระทำของบุคคลในบริบทที่ต้องแสดงออกผ่านการเปล่งเสียงให้ดังกว่าปกติ ก่อนจะมีการขยายความหมายของคำว่า “ตะโกน” ให้ครอบคลุมมากขึ้นว่า ‘เป็นการกระทำที่ใช้การเปล่งเสียงให้ดังกว่าปกติเพื่อสื่อสารเจตนาหรือแสดงออกถึงความคิดบางประการของผู้กระทำกริยา’

นอกจากความหมายเดิมของคำว่า “ตะโกน” ที่เกี่ยวข้องกับการเปล่งเสียงให้ดังกว่าปกติและสัมพันธ์กับการได้ยินแล้ว ผู้ใช้ภาษาไทยปัจจุบันยังนำคำว่า “ตะโกน” มาใช้ขยายรายละเอียดเกี่ยวกับสภาพของบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่สามารถรับรู้ได้ผ่านประสาทสัมผัสที่นอกเหนือไปจากการได้ยิน รวมไปถึงขยายความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจที่ผู้ส่งสารรับรู้จากการประสบกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีปริมาณมาก จนต้องใช้คำว่า “ตะโกน” มาเป็นความเปรียบเพื่อนำความรู้สึกนึกคิดภายในซึ่งมีความเป็นนามธรรมมาแสดงออกให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อให้ผู้รับสารรับรู้ในทิศทางเดียวกัน แม้ว่าจะไม่ได้มีการเปล่งเสียงดังออกมาจริง ๆ ก็ตาม

การขยายความหมายของคำว่า “ตะโกน” เป็นประเด็นน่าสนใจที่ผู้ใช้ภาษาเลือกคำว่า “ตะโกน” มาใช้ขยายความคิด ความรู้สึก การรับรู้ต่าง ๆ ที่เป็นนามธรรมให้เป็นข้อมูลรูปธรรมในเชิงปริมาณ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าการขยายความหมายของคำว่า “ตะโกน” สอดคล้องกับคุณสมบัติของ “เสียง” ที่แยกความแตกต่างจากลักษณะของ

การเปล่งเสียง เช่น เสียงกระซิบ เสียงตะโกน เสียงกรีดที่มาจากเสียง เช่น เสียงน้ำ เสียงฝน เสียงเพลง และระดับของการเปล่งเสียง เช่น เสียงดัง เสียงเบา เสียงค่อย ซึ่งคุณสมบัติของเสียงที่เพิ่มระดับและลดระดับได้ อาจเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้ใช้ภาษาในปัจจุบันเลือกใช้คำที่สัมพันธ์กับเสียงอย่างคำว่า “ตะโกน” มาให้ข้อมูลในเชิงปริมาณของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีการเพิ่มและลดได้ ความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่เพิ่มขึ้นจึงสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทที่ใช้ในการสื่อสาร การรับรู้ และการตีความเพื่อบรรลุตามเป้าหมายการสื่อสารของผู้ร่วมสื่อสาร

การขยายความหมายเพิ่มขึ้นของคำว่า “ตะโกน” ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ตะโกน” ในความหมายประจำคำกับคำว่า “ตะโกน” ในความหมายกว้างออกมีความสัมพันธ์กับหน้าที่ของคำที่แตกต่างกัน โดย “ตะโกน” ในความหมายประจำคำจะสัมพันธ์กับหน้าที่ในหมวดคำกริยาอาการ ส่วน “ตะโกน” ในความหมายที่กว้างออกสัมพันธ์กับหน้าที่ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ สอดคล้องกับที่พิมพ์ บำรุงสุข (Bumroongsook, 1972) ได้เสนอข้อสังเกตความสัมพันธ์ของความหมายกับคำหลายหน้าที่ไว้ว่า ถ้านำความหมายประจำคำมาแทนที่ในคำนั้น ๆ ที่ทำหน้าที่ต่างกัน แล้วสามารถแทนที่คำนั้นได้ถือว่าเป็นคำหลายหน้าที่ที่มีความหมายเหมือนกัน ขณะเดียวกัน ถ้าไม่สามารถนำความหมายอย่างเดียวกันมาใช้แทนที่คำนั้น ๆ ได้ ถือว่าเป็นคำหลายหน้าที่ที่มีความหมายต่างกัน ตามหน้าที่ของคำ ซึ่งคำว่า “ตะโกน” จัดอยู่ในประเภทที่ 2 คือ คำหลายหน้าที่ที่มีความหมายต่างกัน แต่ความหมายยังคงมีความเกี่ยวพันกันอยู่

ผู้วิจัยยังสังเกตเห็นว่าความหมายใหม่ของคำว่า “ตะโกน” ที่ดูเหมือนจะแยกจากความหมายเดิมอย่างสิ้นเชิง กลับยังเชื่อมโยงอยู่กับความหมายเดิม กล่าวคือ บุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่กำลังจะถูกขยายด้วยคำว่า “ตะโกน” ต้องมีปริมาณที่มากกว่าปกติ มีความชัดเจนที่สามารถรับรู้ได้ร่วมกันระหว่างผู้ร่วมสื่อสาร อาจเป็นในลักษณะนามธรรมหรือรูปธรรมก็ได้ อีกทั้งเป็นการถ่ายโยงความหมายจากประสาทสัมผัสส่วนอื่น ๆ อาทิ การมองเห็น การได้กลิ่น การได้รสชาติ และการสัมผัสไปสู่การได้ยิน แม้จะไม่มีกริยาที่ก่อให้เกิดการเปล่งเสียงออกมาจริง ๆ ก็ตาม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลวิจัยไปใช้

นำผลการวิจัยไปเป็นพื้นฐานในการศึกษากลุ่มคำที่มีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายในระยะเริ่มต้นที่เกิดขึ้นในภาษาไทยปัจจุบัน เพื่อทราบและเข้าใจถึงทิศทางการเปลี่ยนแปลงและธรรมชาติในการสื่อสารของผู้ใช้ภาษาในบริบทสังคมไทยปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของคำอื่น ๆ เช่น คำว่า “หวาน”, “ฟาด”, “ดำ” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบันเพิ่มเติม เพื่อที่จะเห็นปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของคำในระยะเริ่มต้นที่จะช่วยให้เห็นรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในกลุ่มผู้ใช้ภาษาไทยในปัจจุบันและอาจช่วยในการคาดคะเนทิศทางของการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- Bumroongsook, P. (1972). *Polyfunctional words in the Thai language*. (Master's thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University). [In Thai]
- Jaratjarungkiat, S. (2015). Study of research methodology in the development of polysemes in Thai. *Vannavidat*, 15, 135–156. [In Thai]
- Jaratjarungkiat, S. (2017). Grammaticalization of /jaŋ/. *Journal of language and Linguistics*, 35(2), 97 – 120. [In Thai]
- Jinlert, N. (2016). Classification of words in Thai grammar: Various approaches and Theories. *Vannavidat*, 6, 189 – 216. [In Thai]
- Meesat, P. (1997). *A study of auxiliary verbs developed from verbs in Thai*. (Master's thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University). [In Thai]
- Motive Influence. (2022). *A collection of the 20 most popular social media words of 2022, along with their origins and meanings*. Retrieved from <https://www.motiveinfluence.com/blog/marketing/> [In Thai]
- Muangkaew, N. and Pothipath, V. (2013). The verb /kàrúnaa/ and the quantitative adverb /nǎy/: The original sources of requestive markers in Thai. *Vannavidat*, 13, 95 – 114. [In Thai]
- Nanthakanok, K. and Sukwat, B. (2019). A study in functions of the word /Khǎj/ in Thai. *MangRai Saan Journal*, 7(1), 1 – 12. [In Thai]
- Ongwuttiwat, S. (2008). “Ti” /thii/: A polyseme in contemporary Thai. *Vannavidat*, 8, 160 – 184. [In Thai]
- Panupong, V. (2000). *The structure of Thai: Grammatical system*. Bangkok: Ramkhamhaeng University. [In Thai]
- Phanthumetha, N. (2015). *Thai grammar*. (7th ed.). Bangkok: Faculty of Arts, Chulalongkorn University. [In Thai]
- Phonkhunsap, S. and Dolphen, I. (2020). Grammaticalization of /hǎ:t1/ in Northeastern Thai dialect. *Language and Linguistics*, 38(2), 1–37. [In Thai]
- Rattanaphanusorn, R. (2006). *Semantic extension of visual perception verbs in Thai*. (Doctor of Philosophy's thesis, Department of Linguistics, Graduate School, Chulalongkorn University). [In Thai]
- Royal Institute. (2011). *The royal institute dictionary 2011*. Retrieved from <https://dictionary.orst.go.th/> [In Thai]
- Singnoi Wongwattana, U. (2012). Verbs in series in Thai: Serial verbs or others?. *The Journal of Language and Culture (JLC)*, 31(2), 35 – 66. [In Thai]

- Sompheth, S. (2020). The semantic extension of /kàt/ in Thai: A cognitive semantic study. *Thai Language and Literature*, 37(2), 1 – 36. [In Thai]
- TNN Online. (2022). “Celebrities” shout out to “P’Jack” loudly at Rajamang! Mouth agape, stunned by his handsomeness. Retrieved from <https://www.tnnthailand.com/news/trueinside/119128/> [In Thai]
- Wareeket, K. and Pothipath, V. (2013). Grammaticalization of the noun /phŏm/. *Vannavidas*, 13, 1 – 17. [In Thai]
- Wisesight. (2022). *A collection of social media slang in 2022*. Retrieved from <https://wisesight.com/news/social-media-slang-2022/> [In Thai]

